

Avondwandeling ...

Eén van de voorbije avonden ging ik wandelen.

Een tocht door een verlaten stil parkbos.

Alleen het geluid van de eigen voetstappen, geen hond, zelfs geen mens op straat en alleen het bescheiden licht van een bijna volle maan. Dat licht brak schoon “de donkerte die over de wereld lag.” Ik kon niet anders dan denken aan de poëet van het eerste Bijbelboek: “lampen aan het hemelgewelf om de dag van de nacht te scheiden, de grootste om over de dag te heersen, de kleinste om te heersen over de nacht.”

China –zo bedacht ik – is weer bezig een missie voor te bereiden om nog eens mensen op de maan te krijgen. Mijn chinees beperkt zich tot nummer 37 (kippenblokjes in currysaus) en tot nummer 43 (pekingeend in zoetzure saus): te weinig dus om te proberen solliciteren voor een plaatsje in de eerstvolgende raket – een mens moet leren wat kan en wat altijd wens zal blijven.

Dat ik dus hoogstwaarschijnlijk niet tot op de maan zal geraken verhinderde mij niet om te genieten van mijn eenzame wandeling. Niemand meer op pad of op stap, heel veel minder geluid van auto's. Als je op zo een moment zou zingen over de “sound of silence” begrijp je direct wat een contradictio in terminis betekent.

Ik probeerde op mijn wandeling aan niets te denken en dus lukte dat niet.

Aan niets denken – zo bedacht ik onder het stappen – blijkt een heel moeilijke gedachte te zijn. Denk daar maar eens rustig over na of laat er uw slaap niet voor en denk er niet over na ...

Ik dacht dus –zo gaat dat dan - aan mensen en dingen.

Er passeerden namen en gezichten, mensen van lang geleden ook, ondertussen opgenomen in “het geheugen van het zijn “. Dat geheugen van het zijn is een term van Vaclav Havel en probeert te verwoorden dat de gedachte dat een mens zou blijven bestaan zolang er een ander is die aan hem of haar denkt altijd wat te klein, te banaal en te simpel is. Toch voor wie probeert met vallen en opstaan te geloven en te vertrouwen. Wonderbaarlijk denker en filosoof Guido Vanheeswijck schrijft dat dit geheugen van het zijn voor een gelovige de naam krijgt van een liefdevolle God.

Schone gedachte om mee te nemen op wandeling door het leven en het bos.

Ik dacht ook – hoe kan het anders – aan de tijd die we beleven: advent anders dan anders, vieren anders dan anders, kerst anders dan anders, rusthuizen zo anders dan anders, leven anders dan anders, parochie anders dan anders . En omdat dat ‘anders’ ondertussen al een tijdje duurt moeten we er ons voor hoeden om nu alleen te gaan denken aan en te gaan verlangen naar hoe het vroeger was en hoe het hopelijk weer zal zijn.

Misschien ligt de uitdaging wel altijd in het ‘nu’. Alleen terugdenken aan en alleen vooruitkijken naar zal ons waarschijnlijk nooit gelukkig maken. Herinnering aan wat was en verlangen naar wat nog niet is mogen ons niet beletten om ook vandaag wat te leven.

Ik denk dat dit ook te maken heeft met wat de betekenis zou kunnen zijn van dat feest dat we binnenkort vieren. Kerstmis is geen schoon vertelsel over wat lang geleden zou zijn gebeurd, geen zoetekoek en engelenhaar, geen romantisch souvenir. Veel meer gaat het over hoe God hier en nu opnieuw geboren wordt en herkenbaar wordt in mensen en blijkbaar altijd ‘ver van wat heet het grote gebeuren’.

Ook dit jaar mogen we onze plaats zoeken in dat actuele verhaal: herder of koning, kameel, ster of schaap, kribbe, stal of staf. Met een kwartje kilo klei gaat jong en ouder er mee aan de slag. Ook dit jaar wordt het kerstmis.

Eén van de volgende avonden ga ik nog eens wandelen. Ik doe dan nog eens een poging om aan niets te denken ...